

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Monstris Et Monstrosis, Qvam Mirabilis, Bonvs, Et
Ivstvs, In Mvndo Administrando, Sit Devs, Monstrantibvs**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1647

§. 1. Quibus terris, & temporibus, diuersi coloris & magnitudinis homines
nati?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51168](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51168)

CAPVT V.

Climata cali, regiones terra, imaginationes vehementes, aliaq; naturales Monstrorum caussa.

§. I.

Quibus terris, & temporibus, diuersi coloris & magnitudinis homines nati?

D Rectorem Mundi pertinet etiam suam cuiq; rei indolem permittere, aliamq; alij, pro diuerso loco & conditione, legem & naturam dare. Aliud cælum alium transfundit genium; aliæ terræ alios pariunt mores; immò alios quoque inducunt colores. Namq; *Ethiopas vicini sideris vapore torreri, adustisq; similes gigni, barba & capillo vibrato, non est dubium. Et aduersa plaga mundi atq; glaciali, candida cute esse gentes, flauis promissas crinibus: truces verò ex cali rigore has & illas mobilitates habentes. Ipsosq; crurum argumento, illis in supera succum reuocari, natura vaporis: his in inferas partes depelli, humore deciduo. Hic graues feras, illic varias effigies animalium prouenire, maxime alitum, & in multas figuras gigni volucres. Corporum*

Plin. l. 2.
nat. hist.
c. 78.

M

autem

autem proceritatem utrobique, illic ignium nisu,
hic humoris alimento. Medio vero terra salu-
bris utriusque mixtura, fertilis ad omnia tra-
ctus, modicus corporum habitus. Hæc natu-

Idem l. 6. ræ historicus, qui alio loco ait; *Animalium*
c. 30. *hominumque effigies monstriferas circa extre-
mitates (Æthiopiæ) gigni, minimè mirum,
artifici ad formanda corpora effigiesque calan-
das mobilitate ignea. Ferunt certe ab Orientis
parte intima gentes esse sine naribus, aequali
rotius oris planicie. Alias superiore labro or-
bas, alias sine linguis. Pars etiam ore concre-
to & naribus carens, uno tantum foramine
spirat potumque calamis auena trahit &c. De-
inde Nomades cynocephalorum lacte viuentes,
Olabi, Syrbota, qui octonum cubitorum esse
dicuntur. Sicut ergo non omnis fert omnia
tellus, sic nec ubique magnos, sed alibi eti-
am mediocres homines producit. Ipsa ita-
que climata, immò & ratio alimenti sub-
inde efficiunt enormiter proceros, cuncta-
que Basan vocabatur terra gigantum olim,
vbi postea solus Og rex Basan restiterat de
stirpe gigantum. Monstratur lectus eius fer-
reus, qui est in Rabbath, filiorum Ammon no-
uem cubitos habens longitudinis, & quatuor
latitudinis ad mensuram cubiti virilis manus.*

Et

Et à climate, & à progenitore prodire gigantes, paulo supra etiam monstrat diuinus codex, de Moabitis loquens in hunc modum: *Emim primi fuerunt habitatores eius, populus magnus, & validus, & tam excelsus, ut de Enacim stirpe, quasi gigantes crederentur, & essent similes filiorum Enacim.*

Denique Moabita appellant eos *Emim*. Ad hos quasi locustæ reliqui homines putabantur. Quin & tempora, & ipsa Mundi atas multum potest. Quia ante diluuiū homines maiores extitère. *Gigantes enim erant super terram, in diebus illis.* Postea cum Mundo Natura defecit, & adeò defecit, ut comparatione primæ ætatis, pumili videamur. Nam ex eo tempore,

Terra malos homines nunc educat atq; pusillos.

Ita factum est, vel intemperantia mortalium crescente, vel vi generatiua, & ipsis etiam alimentis, diluuiò destructis, vel sponte cum senescente Mundo, deficientibus, ut hominum statura paulatim minueretur. In huius rei memoriam, relicta sunt hinc inde grandia gigantum cadauera, vnde melioris æui mensura caperetur. Et Octavius Augustus villas suas ossibus

lib. 5. an.
not. 76.

Deuter. 2. 10.

Gen. 6. 4.
Adamū quoque Gigantē fuisse alij ex Iosue c. 11. negant, alij negant.

immanium corporum, quæ gigantum
fuisse dicta sunt, exornare solitus erat.
Cernuntur etiam Puteolis stupendæ ma-
gnitudinis ossa, quibus Pomponius Lætus,
inter cetera, hanc etiam epigraphen credi-
tur addidisse.

*Hinc bona posteritas immania corpora
seruat,*

Et tales mundo testificatur auos.

Francisc.
Patric.
Dialog.
3. de hist.

Quamquam autem olim corpora fuerint
longè, quàm nunc maiora, palam tamen
est, Aegyptiacis fabulis debere annume-
rari, quod ex narratione Hemonis Aegy-
ptiaci, his ferè verbis recenset Franciscus
Patricius. *Inter alia istud adhuc memoria tra-
ditum conseruamus, quòd in primò annorum
ambitu homines fuerunt vsq; ad eò grandi cor-
pore, ut pedibus in terram nixi capita inter si-
dera conderent, & Emephimos fuisse appella-
tos; atque secutos deinde alios annorum suc-
cessu Ehtaimos nomine, paullo minores, sed qui
tamen capitibus nubila contingerent; quos
alij itidem grandes postea secuti sunt, in Egy-
pto Gygini nuncupati; hos, puto, Gigantes ap-
pellatis, cuiusmodi certè vsq; ad Noachi tem-
pora durârunt, & ut erant grandi corpore, ita
etiam per multos annos sani incolumesq; vi-
uebant*

uebant. Sed à diluuiò cœpère omnia in peius
ruere, cùm in cæteris rebus, tum maxime in
ijs, quæ artes, atque virtutem concernunt.

Hanc hominum altitudinem, quis non vi-
det hyperbolicam esse? & non solùm nu-
bes, sed etiam fidem atque veritatem ex-
cedere? Interim magnos ab initio homi-
nes fuisse, ac, vt fortes creantur fortibus, à
magnis magnos genitos esse manet; licet
postea decreuerint ita, vt & nos illorum,
& illi, comparatione nostri vel Pygmæi,
vel Gigantes possimus nominari. Rarò
tunc, vel vix staturâ pusillos fuisse genera-
tos existimo; quamquam & terræ præ ter-
ra maiores produxerit, & aliter in vno,
quàm in alio loco formârit, figurârit, co-
lorârit, animârit.

§. II.

Quibus in locis homines pusilli nascantur?

Quamobrem simili modo possumus de
Pygmæis disputare. Vix enim Pygmæus gi-
gantem generabit. Et sunt complures ter-
ræ, in quibus tam equi, quàm homines pu-
silli proueniunt. Ex Scythicis campis, ad
paludes Egypto superiores, vnde Nilus pro-
fluit, ait Aristoteles, grues veniunt, quo in
loco pugnare cum Pygmæis dicuntur. Ibi ergò

M. 3. vult

Aristot.
lib. 8. de
hist. ani-
mal. c. 12.